

Seg skal derefter gjøre et Par Bemærkninger ved Mindretallets Forslag. Det lader sig jo ikke negte, saaledes som det ogsaa fra andre Sider er udtalt, at der i det er en stor Tilnærmelse til de Anstuelser, hvorpaa Lovforslagets væsentligste Paragrafer hvile. Dette gjælder jo navnlig Mindretallets § 4. Efter hvad jeg nys har bemærket, anerkjender jeg jo naturligvis ogsaa, at det er en sund Tanke at ville gjenennem Loven tilveiebringe en større Overensstemmelse mellem Selveiergodssets og Fæstegodssets Behandling end den, der for Dieblisset finder Sted. Men dette Forslag kommer jo til os som et rent privat Forslag; jeg tror at turde sige, at det har ikke været undergivet en tilstrækkelig Drøftelse og vanskelig vilde kunne have været undergivet en saadan. Seg henstiller dernæst til det høie Thing, om et Lovforslag af denne Natur, disse 4 Paragrafer, som Mindretallet hyder som sit Program, skulde kunne antages at tilfredsstille Situationen, navnlig om det virkelig gaar an ikke at give Svar paa den Tiltale, der er rettet til Landstinget, og som har fundet sit Udtryk i Lovforslagets §§ 7 og 8; jeg for mit Vedkommende tror det ikke. — Med Hensyn til den nærmere Detail i Mindretallets Forslag skal jeg henstille, om det virkelig, i alt Fald uden nærmere Undersøgelse, kunde antages for rigtigt uden videre at bestemme, at i Fremtiden skulde Bøndergodssets Jorder være overgivne til Godseierens fulde Raadighed, naar han agtede at indtage samme til Skovs Opælsning. Som § 1 er affattet, kjender den jo nemlig slet ingen Begrændsning i denne Henseende, ikke engang den, som dog nu fra alle Sider anerkjendes, nemlig den ene Ed. Hartorn. En ganske lignende Bemærkning rammer Paragrafens Slutningsbestemmelse om, at fraliggende Eng, Skov, Løve, Overdrevs eller Hedelodder skulde kunne fratages Gaardene uden al Begrændsning. Ved en Sammenligning med Lovforslaget vil det jo ses, at vi, Flertallet, have antaget, at den almindelige Begrændsning for Dmdelingsretten

i § 1 naturlig og selvsølgelig ogsaa maatte ramme disse Dele af Bøndergodsset. — Med Hensyn til § 4 skal jeg dernæst gjøre den Bemærkning, at den jo efter sin Affattelse kun tager Hensyn til Parceller, der ere fremkomne ved Dmdeling, altsaa ved Behandlingen af Fæstegods, men slet ikke taler om Parceller, der ere fremgaaede ved Udstyknng. Dette er i og for sig vel dog en Mangel, thi efter Loven af 19de Februar 1861 ville vi jo ogsaa have Erang til Bestemmelser for, hvorledes Parceller skulde behandles paa Selveiergods, navnlig det Selveiergods, der omhandles i den nævnte Lovs § 1, og dette er dernæst jo særlig i Mindretallets Lovforslag en besynderlig Mangel, da dette jo netop stiller sig i en videre Ramme end Regjeringens Lovforslag. Mindretallet vil jo nemlig paa een Gang give Regler for Udstyknngen og for Dmdelngen, og altsaa er det høist besynderligt, forekommer det mig, at § 4 med Hensyn til Fæstepligten alene indskrænker sig til Regler betræffende Dmdelngen. Jeg for mit Vedkommende anser det saaledes ikke for muligt, at dette Lovforslag kan blive billiget af Landstinget. — Forsaavidt der fra flere Sider er gjort den Bemærkning, at § 4 skulde udmærke sig fremfor Lovforslagets § 6 derved, at den ikke kjender til en tilbagevirkende Kraft af den nye Lovregel, skal jeg anse det for rigtigt at opsætte mine Bemærkninger herom, indtil jeg kommer til den ærede Landstingsmands (Estrup) Udtalelse om dette Punkt.

Seg skal derefter vende mig til det ærede Medlem, der har stillet et Endringsforslag (Estrup). Det er dog ikke dette Endringsforslag i og for sig, der i meget lang Tid skal lægge Beslag paa min Henvendelse til Thinget. Efter hvad den ærede Forslagsstiller selv har udtalt, maa det jo vel antages, at han ikke just tror, at hans Forslag om at udstemme den ene Del af Paragrafen vil samle overmaade mange Stemmer om sig; han har jo selv klart nok udtalt, at han alene har stillet dette Forslag, for at man